

Herrnhuts Brödrämission

NR 2 2022

RO
I OROSTIDER

I OROSTIDER

I tider då orosmolnen hopar sig är det en stor förmån att kunna lägga sitt liv i den levande Gudens händer.

Om allt skakar så bärs vi ändå av vissheten att han som skapat allt fortfarande har all makt, och alltid vill oss väl.

David i Gamla testamentet, som så ofta var hotad till livet och jagades som ett värnlöst villebråd fick många gånger uppleva hur Gud grep in med sin hjälp och tog honom ur varje fara.

Även om det utåt sett verkade som om allt var förlorat hade Gud alltid en utväg! I svårigheterna lärde sig David att lita på Gud. Han insåg att han inte hade någon annan att vända sig till som kunde vända hopplösa situationer till segrar.

David "kastade sig på Gud", ibland i djupaste förtvivlan. Han bad om förlåtelse, han överlämnade sitt liv och sin framtid till Gud och ropade ut sin nöd.

OCH GUD SVARADE PÅ HANS BÖN!

Erfarenheterna av Guds trofasthet blev en integrerad del av hans liv. Livet med Gud levdes ut i helt och fullt och stannande inte vid ett teoretiskt studium av skriften.

Därför kan vi lära oss mycket av Davids relation med Gud. Den hade testats i en vardag som sannerligen inte alltid var så enkel. Vi läser hans hoppfulla ord i Psaltaren 147:13-14

Ditt rike står i alla tider, ditt välde från släkte till släkte.

Gud håller sina löften, kärleksfull i allt han gör.

Herren stöder dem som vacklar, han rätar krökta ryggar.

Fatta mod! Gud älskar dig och vill gripa in med sin nåd i din nöd!

Med de orden önskar jag dig en välsignad sommar!

Klas Lindberg

För ungefär åtta år sedan kom Irmeli Traore i kontakt med Evangeliska Brödraförsamlingen genom en Alpha-kurs.

Hon hade egentligen tänkt gå kursen i en annan kyrka men tiden hos oss passade henne bättre.

- Det var så roligt att gå Alpha-kursen. Vi hade bra diskussioner och maten var jättegod. Det var väldigt givande, säger Irmeli.

Sedan dess deltar hon gärna i gemenskapen i Brödraförsamlingen och är aktiv i Sankta Clara kyrka.

Vi som lärt känna henne kan vittna om att Irmeli är en mycket ärlig person, generös och praktisk i sin omsorg om andra.

Namnet "Irmeli" betyder "den lilla starka", ett nog så passande namn. Då hon orädd tar sig fram på cykel i den täta stockholmstrafiken utstrålar hon inte så lite finländsk sisu!

Nyfiken på... Irmeli

Jag tror att det behövs mindre gemenskaper med bra stämning där man alltid känner sig välkommen, som i Brödraförsamlingen.

När vi läser bibeln tillsammans hjälper vi varandra att förstå vad som verkligen står. Det är en styrka i livets alla förhållanden. Vi behöver fortsätta att dela Guds ord tillsammans!

Irmeli föddes 1961 i den lilla tätorten Parikkala i Södra Finland, nära ryska gränsen och Karelen. Familjen flyttade sedan till ett litet samhälle i Savolax.

Familjen bodde vid en sjö och det kryllade av kompisar. Samhället var mycket idylliskt och barnen lekte utomhus varje dag, året runt.

Båda föräldrarna arbetade på ortens mejeri och Irmeli fick delta i hemmasysslor och även ibland ta hand om sin fem år yngre lillasyster. De har livet igenom stått varandra mycket nära.

Hemma fanns det alltid mat på bordet. Irmeli hade vänner, var duktig i skolan och hade ett starkt band med de äldre släktingarna, särskilt sin morfars mor som blev 96

och ett halvt år.

Både mor- och farföräldrarna hade gripits av en djupgående väckelse i sin ungdom. Irmeli menar att det var många som bad för henne, långt innan hon ens var född.

Hemmet var inte överdrivet religiöst men man läste aftonbön varje kväll och på julen gick man i julottan i mammas hemby, Lemi som ligger i sydöstra delen av Finland.

Hon minns dessa tidiga morgnar med glädje. Redan klockan sju på morgonen började julottan. Alla måste gå upp riktigt tidigt och så bar det av, med häst och släde, tunga täcken, fårskinnfäll och bjällerklang till kyrkan. Varje hushåll hade

Irmeli i trädgåden med lillasyster

sin bestämda plats i kyrkan och en egen stämma att sjunga under psalmsången. Alltså sjöng man alltid fyrstämmigt. Det var mycket vackert och mäktigt! Irmeli menar att hon alltid haft någon slags tro på Gud inom sig, Hon minns att på konfirmationslägret läste konfirmationsprästen upp en liten uppsats som Irmeli skrivit där hon berättade att hon längtade efter en tro.

I samband med konfirmationen blev hennes mamma en bekännande kristen. Förändringen som modern genomgick gjorde ett starkt intryck på Irmeli.

Hon hade först tyckt att kristen tro verkade tråkig, men församlingen hade en engagerande ungdomspräst som tillsammans med sin fru var glad och varmt troende. Hon fick även träffa en engelsk missionär som översatt bibeln till turkiska och lyssna på ett häftigt kristet rockband. Allt detta bidrog till att väcka ett starkare intresse hos henne för den kristna tron.

Sverige var ett spännande och exotiskt land i Irmelis ögon. Hon tyckte mycket om att titta på TV-serien om Pippi Långstrump av Astrid Lindgren. I skolan lärde hon sig sig svenska som var ett obligatoriskt språk. I åtta- nioårsåldern fick hon för första gången resa till Sverige för att besöka sin mammas morbror i Borås. Resan skedde med båt och nu ville Irmeli bli sjökapten. Så blev det inte, men Irmeli hade fått smak på att se sig om i världen.

Efter gymnasiet ville hon arbeta ett år utomlands som au-pair i England. Det tyckte föräldrarna låg för långt bort. Därför blev det ett år i Sverige istället, med arbete inom hemtjänsten.

Hon åkte tillbaka till Finland med avsikt att plugga kemi och fysik så att hon kunde komma in på läkarlinjen.

Ändrade planer gjorde att hon valde att åka tillbaka till Sverige och till ett jobb som mentalskötare på Långbro sjukhus.

Därefter blev det arbete på Soliditet med kreditupplysningar, på SJ som tågvakt, (numera kallas det konduktör) och inom hemtjänsten.

Sedan 2007 är hon utbildad socionom och arbetar nu som biståndshandläggare inom äldreomsorgen.

Vi är tacksamma för Irmeli, som bidrar till den varma gemenskapen i Brödraförsamlingen.

Klas Lindberg

Herrnhutismens utveckling i Sverige del 4

1925 invigdes Brödraförsamlingens nya kyrksal i ett nybyggt flervåningshus i hörnet av Sveavägen och Apelbergsgatan i Stockholm. Den byggdes efter typisk herrnhutisk tradition och arkitektur. Brödraförsamlingen ägde hela fastigheten som låg mycket centralt beläget, bara ett stenkast från Hötorgets tunnelbanestation. Kyrksalen hade plats för 350 personer och i huset fanns förutom kontorslokaler, generösa utrymmen för andra ändamål. Istället för att fortsätta verka som en societet bildades 1935 i Mälärhöjden en missions- och vänförening till Evangeliska

Brödraförsamlingen som förkortades ”FEBS” vilken hade som mest 130 medlemmar. De flesta av dessa var medlemmar i Svenska kyrkan, men även olika frikyrkor var representerade, inte minst från Filadelfiakyrkan, norra Europas största pingstkyrka. Den ekumeniska framtongen var påtaglig, helt i Zinzendorfs anda.

Man försökte alltså inte skapa en traditionell herrnhutisk församling i Stockholm efter gammalt mönster, som den i Christiansfeld i Danmark. Istället sökte man ta vara på olika bärande herrnhutiska principer och anpassa deras tillämpning efter tidens behov. Den lutherska kompasskursen vidmakthölls tack vare att samtliga präster verksamma under 1900-talet var prästvigda i Herrnhut. Dagens tjänstgörande präster är prästvigda i Svenska kyrkans ordning.

Societeten i Göteborg

utvecklades på sitt eget sätt. Inre stridigheter ledde till en schism med ledningen i Herrnhut och 1930 bröts relationerna med Herrnhut och man blev en självständig enhet. Man stödde framförallt småkyrkobyggandet i Göteborgs stift.

Detta ledde så småningom till en konflikt om hur pengarna använts. Något egentligt församlingsarbete bedrevs inte under en lång period, men däremot ett omfattande ungdomsarbete som haft stor betydelse. Många unga människor fann sin livspartner i ungdomsgruppen som leddes av pastor Georg Laring.

På senare tid har man upptagit kontakten med Herrnhut igen och även samarbetet med Stockholm och Christiansfeld har vitaliserats, främst inom missionsarbetet.

Som missionsrörelse

har herrnhutismen haft sin stora betydelse i Sverige. Redan 1740 då de första herrnhutiska grupperna etablerades i Sverige skapades de allra första missionskretsarna i vårt land. Vår kanske största missionspionjär Hans Peter Hallbeck kom från Malmö via England till Sydafrika i början på 1800-talet. Där grundade han

över 30 församlingar, var verksam som hängiven pedagog och kompositör m.m. Han blev den första evangeliska biskopen i Afrika och hans liv och gärning finns omnämnd i praktverket Svensk Mission och kyrkorna som växt fram, utgiven på Artos förlag 2021.

Missionsvännerna och vännerna till Brödrarförsamlingens mission bidrog i hög grad till att intresset för missionens sak hölls levande i Sverige, inte minst ute i landet på mindre orter. Herrnhuts Brödramission, tidningen som du läser, kommer ut fyra gånger om året och har som mest haft en upplaga på 1200 exemplar, över fyra gånger mer än idag. Missionsintresset har framförallt varit riktat mot Afrika, men även mot Ramallah där arbetet med funktionsvarierade barn i Palestina bedrivits.

Dagens Lösen

som första gången kom ut i Sverige 1743 hade i slutet av 1800-talet en upplaga av 32 000 exemplar. Ännu mer häpnadsväckande är att den finska upplagan under samma tid

Kyrkan på Sveavägen.
Fastighetens exteriör och kyrksal

uppgick till 58 000 exemplar, trots att där inte pågick någon herrnhutisk verksamhet. Även den svenska upplagan i Finland såldes i närmare 5000 exemplar.

Idag ligger den svenska upplagan på ca 11 000 exemplar och den svenska Finlands-upplagan fortfarande på 5 000 exemplar. I Sverige ges Dagens Lösen ut av Libris bokförlag. Det är fortfarande deras antalmässigt största produkt.

Brödräfsamlingen i Stockholm hade sedan Christina Charlotta Hjärnes generösa donation av tomten vid Kungsträdgården genom ett klokt förvalterskap blivit en förhållandevis rik organisation.

Den Hjärneska fonden

som förvaltade tillgångarna som mestadels omvandlats i fastigheter såg ut att kunna gå en ljus ekonomisk framtid till mötes. Tyvärr skedde en rad olyckliga förvecklingar som ledde till att nästan

hela kapitalet äventyrades.

Den dåvarande andre föreståndaren, senare ekonomidirektören och vd:n Henry Olausson var den mest drivande kraften att förverkliga visionen av att skapa en "herrnhutisk by" med en holistisk människosyn. En tomt i Stocksundstorp med vackert sjönära, läge införskaffades. Projektet fick namnet "Sfären" och ett ambitiöst byggande satte igång. Lägenheterna skulle vara ljusa och lättillgängliga. Det skulle finnas tillgång till simhall, servicebutiker, frisörer m.m. Och mitt i byn byggdes en kyrka efter herrnhutiskt mönster. Det hela såg mycket tilltalande ut på papperet och entusiasmen inför det storskaliga bygget var stor.

Tyvärr saknades en instans i organisationen som kunde utgöra en motvikt till de alltför vidlyftiga idéerna i projektet. Vd:n fattade i hög grad besluten på egen hand och som så ofta förr då en person haft för stor makt uppstod en fartblindhet som visade sig vara ödesdiger. Kvalitetsmedvetandet var starkt vilket innebar höga materialkostnader. När sedan finanskrisen i början på 1990-talet slog till gick det snabbt utför.

Konkurs hotade men i slutändan nådde man ändå en förlikning med långgivaren Stadshypotek och en bråkdel av kapitalet kunde räddas. I stort sett hela den Hjärneska donationen rann ut i sanden – ett dråpslag för Brödräfsamlingen.

Mot alla odds reste den sig dock ur askan och idag lever församlingen ett stilla liv i en god herrnhutisk anda i en kristocentrisk och varm gemenskap.

Klas Lindberg

Ett av husen i Stocksundstorp som uppfördes av Evangeliska Brödräfsamlingen

300-årsjubileum

I maj 1722 nådde några evangeliskt sinnade flyktingar från det katolska Mähren efter långa, nattliga skogsvandringar fram till byn Bertelsdorf där den unge greven Nicholaus von Zinzendorf hade sitt hem. Gruppen som bestod av efterföljare till Johann Hus och kallades böhmiska eller mähriska bröder leddes av timmermannen Christian David.

Denne hade en gång tidigare mött Zinzendorf och bad nu om hjälp att finna en fristad för sig själv och sina förföljda trossyskon. Man fruktade för jesuiternas grymma tortyrmetoder som kunde drabba kättare. Ingen kunde ana att detta möte skulle resultera i en världsvid kristen rörelse som genom sitt exempel skulle inspirera miljoner kristna att nå ut med evangeliet.

Dessa enkla kristna, till största delen hantverkare och bönder hade övergett hus och hem och medförde endast den packning

de orkade bära på ryggen. De fick tillåtelse att slå sig ner vid en ganska oländig plats på grevens egendom. Man tänkte att om husen byggdes vid landsvägen kunde de lättare förtjäna sitt uppehälle genom att delta i den livliga samfärdseln som pågick.

Den 17 juni 1722 blev gruppen lovad att fälla några träd att använda för bygget. Äntligen hade man funnit en fristad.

Denna dag räknade man som den allra första begynnelsen på Brödraförsamlingens tillblivelse. Kolonin skulle senare utökas med lutheraner och reformerta, men utan de mähriska brödernas pionjärande hade det förmodligen aldrig blivit någon herrnhutisk väckelse.

Vi kommer inte att fira detta jubileum i sommar, men visst är det värt att ägna en tanke av tacksamhet till Gud denna dag? Det stora 300-jubileet går istället av stapeln den 13 augusti 2027!

Har Kristi kyrka blivit kapad?

OM MAKTMISBRUK

av Klas Lindberg

Någon kanske studsar till inför ovanstående rubrik, men så mycket märkligt och tragiskt händer idag i den världsvida kyrkan att man måste få ställa frågan. Inte kan väl allt som sker i kyrkans namn vara sanktionerat av Gud? I så fall framstår Gud som både motsägelsefull och opålitlig, ja rentav skrämmande.

Tyvärr är det nog så att kyrkan i historien ofta kapats och blivit en plattform för människors egna ambitioner. Hos den kyrkliga överhet som låtit sig berusas av maktens vin kan frestelsen att utnyttja kyrkan för egna fördelar bli för stor. Guds vilja efterfrågas sällan i dessa sammanhang. Redan från 300-talet förändrades kyrkan från en levande och självgivande gräsrotsrörelse med en oerhörd växtkraft till en stark maktparat. Den växlingen skedde framförallt då kristendomen upphöjdes till statsreligion och de kristna garanterades religionsfrihet.

Kyrkan blev en maktfaktor i samhället. Vi känner till den katolska kyrkans maktmissbruk som ända in i våra dagar skapat mycket lidande. Reformationens rop att vända tillbaka till ursprunget var absolut nödvändigt – även för katolska

kyrkan, som idag visar en ändrad inriktning under en påve som på allvar försöker peka på vad som är kyrkans verkliga uppgift. Man erkänner övergrepp och vill göra upp med sitt nedsvärtade förflutna. Pendeln har börjat svänga tillbaka.

Men även den lutherska kyrkan och mindre kyrkor i världen har gjort sig skyldiga till maktmissbruk. Svenska kyrkan hindrade med konventikelplakatet hundratusentals ivriga kristna att fritt utöva sin tro under 132 år, innan det äntligen togs bort 1858. Övergrepp mot samer har skett i kyrkans namn. Vi inser att vi som kyrka är långt ifrån felfria, även om inte någon av oss gjort sig personligt skyldig till att behandla det samiska folket fel. Politiska ståndpunkter har ofta avgjort vilka som erbjudits högre tjänster i kyrkan, vilket försvagat hennes andliga styrka.

Dagens evangelikala rörelse, framförallt i USA hyllar en kyrkostruktur där den mesta makten i församlingen knyts till pastorn. Man predikar rikedom och ser framgång som något som kan mätas i församlingens medlemsantal och ekonomiska resurser. De mest upphöjda pastorerna är multimiljonärer och reser runt världen i egna jetplan. Utan dessa kyrkors stöd hade aldrig USA:s före president Donald Trump kunnat komma ifråga för presidentämbetet. Trots alla hans uppenbara lögner, aggressiva språkbruk, hans manipulativa ledarstil och förakt för demokratiska värden och institutioner får han fortsatt stöd av många evangelikala amerikaner som drömmer om en ny presidentperiod med honom.

Inte ens de ”små sammanhangen” går fria från maktmissbruk. En enskild präst/pastor kan skapa mycket lidande om inte kyrkoråd eller styrelse förmår att avslöja och stävja sådana tendenser. Det av Gud givna uppdraget i en församling får aldrig användas för att vinna egna fördelar. Den enda anledningen till att man åtagit sig ett sådant uppdrag bör vara en uppriktig

önskan att tjäna Gud och sina medmänniskor efter bästa förmåga. I Svenska kyrkans prästvigningsritual anges tydligt vad som är prästens kallelse och uppdrag. Hon eller han lovar högtidligt att följa dessa löften under hela livet!

Ett mer skrämmande exempel idag på maktmissbruk är den ryskortodoxa kyrkan i Ryssland som till stora delar ger den ryske presidenten helhjärtat stöd i ett hänsynslöst krig mot den demokratiska, framåtsträvande och suveräna staten Ukraina. Med alla medel ska landet tvingas att ingå i ett nytt Storryssland med ambitionen att på sikt nå världsherravälde. Den ryske patriarken Kirril stöder presidentens storryska planer och välsignar soldaterna innan de träder in i detta bestialiska slaktande.

Självlklart spelar den egna kulturen, historietolkningen och självbilden in i hur de olika kyrkorna agerar, men det rättfärdigar inte maktmissbruk i någon form! Det är dags att erkänna att delar av kyrkan har glidit ifrån sin ursprungliga kallelse och blivit kapade av särintressen. Vi behöver alla, som vill kalla oss kristna, vända om till ursprungstanken med kyrkan, att i ord och handling som Kristi kropp på jorden visa världen Guds kärleksfulla ansikte. Här har den tidiga hernnhusismen mycket att lära oss.

Musicerande kvinnor i Stockholms Evangeliska Brödrarförsamling

Sista artikeln i Christina Ekströms serie om musikens betydelse i den tidigare herrnhutismen.

Från 1784 då Brödrasalen invigdes och ett par decennier framöver var en period med blomstrande musikalisk verksamhet och en för sin samtid unik musikmiljö.

Det var ett sammanhang där unga och gamla, lärda och nybörjare samt män och kvinnor utövade musik tillsammans.

De tre kvinnor som artikeln uppmärksammar var viktiga i denna verksamhet. Över hälften av de drygt 50 personer som deltog med sång och musik i invigningen av Brödrarförsamlingens första, officiellt erkända kyrkolokal var kvinnor.

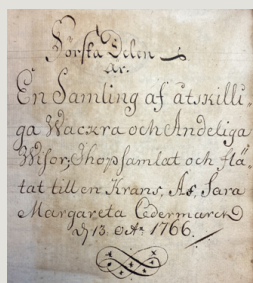
Christina Keyser

Tre kvinnor imponerar särskilt genom sitt mångåriga och hängivna engagemang

för församlingen och dess musikliv. En av dem var Johanna Christina Keyser (1747–1797). Hon blev medlem 1762 och tjänade församlingen med sång livet ut. Maken Abraham menade att hon hade en ”ganska vacker röst”. Ordet ”ganska” ska efter dåtidens språkbruk uppfattas som ett förstärkningsord, inte nedsättande.

Johanna Christina födde 11 barn. Sex av dem förekommer flitigt i församlingsdiarier där musikanter namnges. Ett av barnen var dottern Johanna Maria. Hon flyttade som tonåring till Christiansfeld i Danmark. Under en period var hon där gift med organisten i Brödrarförsamlingen, Johann Herman Mankell (1763–1835). Flera av deras barn flyttade efter utbildning i den välrenommerade skolan i Christiansfeld till Stockholm.

Ett av barnen var sonen Gustaf (1812–1880). Parallellt med organisttjänst i St. Johannes kyrka och verksamhet som pedagog och tonsättare verkade Gustaf även som organist och körledare i Stockholms Brödräfsamling i mer än 40 år. Brödräfsamlingen poängterade vikten av kvinnors musikutbildning och musicerande. Gustaf Keyser undervisade bl. a. Elfrida Andrée (1841–1929) som senare blev den första kvinnliga organisten i Svenska kyrkan.

”jag hade en stor Fabrique at ensam sköta, även 5 små barn.”

Ur Sara Margareta Cedermarks levnadslopp (ovan) och sångbok (t v).

Sara Margareta Cedermark

Den andra kvinnan som imponerar genom sitt hängivna musikengagemang i församlingen är Sara Margareta Cedermark (1727–1813). Hon var företagsledare och hade tagit över driften av ett sidenväveri från sin man Daniel. I sitt levnadslopp skriver hon: ”jag hade en stor Fabrique at ensam sköta, även 5 små barn.”

Sara Margareta blev medlem i församlingen 1761 där hon liksom Johanna Christina Keyser ofta medverkade med sång. Sara Margareta kommenterade själv sin röst som ”god av naturen” samt att den ”behagade andra, men allra mest mig själv”. Hennes musikaliska engagemang framkommer i åtskilliga skriftliga uppgifter om församlingens musikliv. Där hittar man även sångnoter med hennes namnteckning.

Hennes egna handskrivna böcker innehåller bl. a. en sammanställning av flera hundra sånger. Den består av två delar och har titeln ”En samling av åtskilliga vackra och andliga visor; hopsamtat och flätat till en krans av Sara Margareta Cedermark”. Även sonen Ambrosius Cedermark (1750–1816) samt dennes barn Gustaf Ambrosius och Ulrika följde i hennes fotspår och deltog flitigt i församlingens musikliv.

Anna Maria Harberg

Den tredje kvinnan som utmärker sig genom sitt musikaliska engagemang är Anna Maria Harberg (1752–1831). Hon var ogift. Inte minst ogifta kvinnor betydde mycket för utvecklandet av musiklivet i församlingen. Under åtskilliga decennier medverkade de flitigt i det alltmer ökande antalet musiktillfällen. Anna Maria blev medlem 1769 och bodde en tid hos församlingens generösa donator, Christina Charlotta Hiärne, och därefter i Brödräfsamlingens fastighet.

Anna Maria är den av kvinnor som oftast omnämns bland musikutövarna. Hon spelade klaver. Enstaka uppgifter finns om att hon även spelade violin. Anna Maria var också lärare i Brödräfsamlingens skola sedan dess start 1785. Bland ämnen som skolan erbjöd var språk, olika namngivna sömnadssätt samt ”att spela claver”.

År 1829, efter nära 45 års tjänstgöring, ansökte Anna Maria om att få avsluta sin tjänst på grund av ålder och klenhet.

Uganda

Kyrkbygget utanför Kampala går framåt med stora steg. Evangeliska Brödrarförsamlingen i Stockholm har sedan vi inledde vårt samarbete med första herrnhutiska församlingen i Uganda hittills skickat missionsgåvor motsvarande 75 000 SEK. Det har visat sig vara pengar som verkligen gjort stor skillnad.

Den första gåvan på 25 000 gjorde det möjligt för dem att iordningsställa toaletter och lägga grunden för kyrkan på tomten som man köpt in för egna medel.

Den andra lika stora gåvan, till jul, gjorde att man kunde börja mura upp väggar, sätta in dörrar och fönster m.m. och bygga ända upp till taket.

Den tredje gåvan, till påsk, ledde till att ett tak kunde byggas och nu kan man fira gudstjänst med skydd mot det intensiva regnandet, som kan komma när som helst.

Dessa snabba framsteg som gjorts har inneburit en stor uppmuntran för den unga kyrkan. Dina gåvor har blivit ett svar på deras böner till Gud och satt igång en intensivt sammansvetsande aktivitet i församlingen!

Men det finns fortfarande mycket kvar att göra. Just nu är kyrkobyggnaden bara ett yttre skelett. Det behövs pengar till inredning, belysning, instrument, datorer och kontorsmaterial etc. Men nu står det i alla fall en byggnad med tak på deras tomt, ett synligt bevis på Guds nåd och omsorg om dem. Vi får glädjas tillsammans med dem och fortsätta stötta detta viktiga arbete!

Dena och Koli Furtuzi med dottern Zaira

Albanien:

Den 8 maj nåddes vi av glädjebudet att Dena Furtuzi äntligen kunnat avlägga sin teologie kandidatexamen. Många och långa år av studier är nu till ända och tacksamheten är stor i den lutherska herrnhutiska kyrkan i Albanien att Dena nu helhjärtat kan satsa sitt engagemang i det kyrkliga arbetet. Examen togs vid det teologiska seminariet i staden Bethlehem i Pennsylvania i USA, ett center för den herrnhutiska kyrkan i Amerika. Förhoppningsvis kommer den efterlängtdade prästvigningen att kunna ske under hösten 2022. Då får den lutherska herrnhutiska kyrkan i Albanien sin första präst någonsin,

som dessutom är en kvinna, vilket i sig är sensationellt.

Äntligen kan sommarbibellägrena återupptas! I år kommer man att dela upp åldersgrupperna och låta de mindre barnen ha ett läger för sig, med sina mammor och tonåringarna ha sitt eget läger.

OBS! Fem personer från vår systerkyrka i Tirana besöker oss den 7 – 12 september. I gudstjänsten den 11 september predikar Dena Furtuzi och efteråt får vi möjlighet att umgås med våra albanska vänner och veta mer om arbetet i Albanien. Välkommen!

Sydafrika: David William Daniels har i egenskap av generalsekreterare för hela den sydafrikanska Brödrakyrkans ungdomssektion fått ett stort ansvar.

Vårt stöd till hans tjänst har betytt oerhört mycket och han hälsar att han är mycket tacksam. Ungdomarna är nyckeln till framtiden och det är viktigt att de får möjlighet att bygga en stabil grund för sina liv. Vårt bidrag är en del i ett framtidsinriktat och strategiskt uppbyggnadsarbete i Sydafrika.

Lettland: Gundars Ceipe är för tillfället engagerad i att sprida information om det stora evangeliska genombrottet i Lettland som skedde under 1700-talet och som fick så stor betydelse för den lettiska identiteten. Via evangelisten Christian David spreds herrnhutismen till Baltikum och två-trehundratusen personer omvände sig till Gud. Gundars bok om denna mäktiga väckelseperiod har nu också översatts till engelska. Denna viktiga händelse har fått en egen utställning i Riga. Vid invigningen var både Lettlands president

Låt oss ta med alla våra systerkyrkor i världen våra böner och i vårt givande! Glöm inte heller att dagligen be för det ukrainska folket om fred och för det ryska folket om ett uppvaknande ur lögnernas dimbankar!

och kulturminister närvarande.

I Riga kan nu, sedan alla restriktioner tagits bort, den herrnhutiska gruppen fira regelbundna sammankomster och gudstjänster varannan vecka i en luthersk kyrka som man har ett gott samarbete med. En av kvinnorna i gruppen fick nyligen motta en medalj av den lutherske biskopen Hans Jönsson, från Sverige, för förtjänstfulla insatser i kyrkans tjänst.

Under långfredagen fylldes Ringi bönehus påskfirare.

Till minne av Sune Helsing 1930 - 2022

Vi minns Sune Helsing med stor glädje och tacksamhet. Hans trofasthet och plikttrogenhet var helgjuten och under många år ansvarade han tillsammans med hustrun Michelle för att ta upp kollekten i Evangeliska Brödröförsamlingen vid gudstjänsten. Ingenting lämnades åt slumpen. Allt noterades noggrant och varenda öre bokfördes.

Sune föddes i Stockholm, men släkten kom från Värmland. Tyvärr blev varken hans barndom eller ungdomstid särskilt lycklig. Han uppfostrades av sin mamma, som favoriserade brodern, vilket gjorde att han blev ganska ensam. Hans stora intresse var gymnastik, men han lyssnade också gärna på musik.

Ytterligare en passion var att resa. Tillsammans med familjen blev det minst två besök om året i Michelles hemstad Reims i Frankrike, men även resor till Bali, Nordafrika, Island och andra delar av Europa, bl. annat Bulgarien och Svartahavskusten.

Även i tjänsten som redovisningsekonom för tjänstegods på SJ blev det tillfälle till många tjänsteresor, bland annat till Tyskland, Schweiz och Tyskland. Vid SJ stannade Sune i över 50 år och fick ta emot guldklocka för lång och trogen tjänst. Han började redan som 16-åring med enklare arbeten.

Eftersom Michelle talade ryska och Sune arbetade på SJ låg det nära till hands att göra en långresa på

transsibiriska järnvägen med familjen. Trots den långa färden var det uppenbart att Sune trivdes med resandet.

Sune och Michelle träffades i Franska Reformerta kyrkan på Humlegårdsgatan i Stockholm. Det var vännen Paulette Morin som förde dem samman. Sune kom från ett kort och olyckligt äktenskap. Med Michelle fick han nästan 50 lyckliga år. I maj i år hade de firat 50-årig bröllopsdag om Sune hade fått leva.

De som kände honom väl säger samstämmigt att Sunes starkaste karaktärsdrag var att han alltid var snäll. Han yttrade aldrig några elakheter till eller om någon. Det första intrycket av Sune hos många var att han verkade vara ovanligt tyst, rentav lite blyg. Men den som fick möjligheten att lära känna honom lite närmare upptäckte snart en mycket humoristisk sida. Sune hade en härlig förmåga att vända och vrida på ord, komma med oförutsägbara kommentarer som ofta lockade till skratt. ”Vi skrattade mycket och hade väldigt roligt tillsammans”, konstaterade hustrun Michelle, med vemod och tacksamhet.

Det kan också sägas att Sune älskade att laga mat och att äta och dricka gott. Varje söndag efter gudstjänsten

gick man ut, antingen på en picknick ute i naturen då vädret tillät, med medhavd korg eller till ett matställe. ”Pappa var nog lite av en livsnjutare”, avslöjade sonen Erik och lyfte fram Sunes intresse för goda viner. Mot slutet av livet blev Sune allt svagare och tappade aptiten. Det var tråkigt att se, konstaterade sonen, men sinnet för humor tappade han inte. In i det sista skämtade han om att han tyckte att all träning som han ägnat sig åt, ändå inte gett honom särskilt mycket. ”Se hur svag jag är.”

IEvangeliska Brödrarförsamlingen minns vi Sune med tacksamhet och glädje. Han sökte sig gärna till den kristna gemenskapen, lyssnade uppmärksamt till Guds ord och deltog intresserat i olika kurser och bibelsamtal i församlingens regi. Han utförde alla sina uppdrag samvetsgrant och med stort nit. Sune var en i ordets bästa bemärkelse en snäll och pålitlig person som spred mycket glädje med sin finstämda humor.

Vi tackar Gud för honom, lyser frid över hans minne och tänker på de närmast anhöriga i våra förböner.

För Evangeliska Brödrarförsamlingen,
Klas Lindberg

ÖSTERMALMS ÖKR RÅD

*På Östermalm har det länge funnits ett
samarbetsråd för församlingarna (ÖKR).
Samarbetet blir allt bättre och på det senaste
sammanträdet var stämningen på topp.*

ÖKR arrangerar en gemensam friluftsgudstjänst i Humlegården på pingstdagen varje år. Under den kallaste delen av vintern har vi ansvarat för Vinternatt 1 och 2. Det innebär ett enkelt nattlogi för papperslösa med möjlighet till ett mål varm mat, frukost och en dusch.

Efter Rysslands invasion av Ukraina med efterföljande flyktingström har samarbetet intensifierats. Församlingarna har gjort viktiga insatser för att hjälpa ukrainska flyktingar.

Engelbrekts församling bedriver caféverksamhet i Hjorthagens församlingshem med aktiviteter för barn och praktisk hjälp till mödrarna.

Många söker sig dit. De kan få ICA-kort laddade med 500: -, leksaker och kläder, tolkhjälp så att de förstår till vilka myndigheter de ska vända sig.

Till Frälsningsarmén på Östermalmsgatan sökte sig i början av kriget hundratals ukrainska flyktingar från hela Mellansverige för att få hjälp. Redan 5 på morgonen stod de i kö. Vissa hade åkt ända från Norrköping för att få hjälp. Tyvärr har många måst vända hem tomhänta.

I Frälsningsarméns lokaler organiserar Oskars församling verksamhet för barnen, även för traumatiserade barn. Samarbetet fungerar mycket bra.

*Bilden tagen från en av
friluftsgudstjänsterna
i Humlegården*

Hedvig Eleonora har arrangerat flera välbesökta konserter, som operamaraton och andra musikmaraton m.m. där man samlar in pengar till Ukraina.

Brödräfsamlingens bidrag var en medverkan i SVT:s Rappportsändning den 27/2 då vikten av bön för Ukraina lyftes fram, vilket uppskattades av ÖKR liksom Richterska stiftelsen generösa bidrag på 100 000 kronor till Läkare utan gränser för hjälp till Mariupol.
Vi stöttar varandra och gläds över varandras goda initiativ. Jag känner mig stolt och tacksam över att få tillhöra en sådan god ekumenisk gemenskap!

Klas Lindberg

ETT STORT OCH HJÄRTLIGT

TACK

TILL ALLA SOM
BER OCH GER!

Vi får aldrig ge upp
när det gäller omsorgen
om varandra.

Kyrkans uppgift att i
ord och handling sprida
evangeliets ljus är
viktigare än någonsin!

Herrnhuts Brödramission

utkommer med fyra nummer per år

Ansvarig utgivare och text där inte
annat anges:

Klas Lindberg, präst

Layout:

Kerstin Lindberg

Foto:

Klas Lindberg

Unsplash.com

Wikimedia Commons

MÅNADSPROGRAM MAJ - SEPT 2022

Sön 29 maj kl. 15 Nattvardsgudstjänst
"Er glädje ska bli fullkomlig!" Klas Lindberg

Ons 1 juni kl. 15 Bibelsamtal med Afternoon Tea,
Romarbrevet avslutning, Klas Lindberg

Sön 5 juni kl. 11 Ekumenisk gudstjänst i Humlegården
*med präster och pastorer från Östermalm och Frälsningsarméns brassband.
Ta med kaffekorg. Vid risk för regnväder i Engelbrektskyrkan.*

Sön 12 juni kl. 15 Gudstjänst "Jesus har all makt!" Klas Lindberg

Sön 28 augusti kl. 15 Nattvardsgudstjänst
"Vilka kommer först in i Guds rike?" Klas Lindberg

Sön 11 september kl. 15 Gudstjänst "Älska era fiender!"
Dena Furtazi med team från Tirana i Albanien och Klas Lindberg
*Efter gudstjänsten presentation av arbetet i Albanien,
med möjlighet att ställa frågor och umgås med våra albanska vänner.*

Ons 14 september kl. 15 Bibelsamtal med Afternoon Tea,
Klas Lindberg

Sön 25 september kl. 15 Gudstjänst "Trons vila." Klas Lindberg

Ons 28 september kl. 15 Bibelsamtal med Afternoon Tea,
Klas Lindberg

Varmt välkomna!

Evangeliska Brödraförsamlingen
Sibyllegatan 13
114 42 Stockholm

www.evangeliska.nu

info@evangeliska.nu
Tel. 08-660 09 07
PlusGiro 51202-0
SWISH 123 379 62 08